

Arrest

nr. 61 898 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.- J. STAELENS loco advocaat D. DE FAUW en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Sri Lanka, meerbepaald uit Urumpirai in Jaffna. U verklaarde dat uw broer reeds in 2000 door militairen werd meegenomen op verdenking van samenwerking met de LTTE, waarna hij nooit terugkeerde. U zou in Jaffna als student een soort vrijwilligerswerk hebben gedaan waarbij u ondermeer vervoer regelde voor de deelname aan een Pungo Tamil feest en u deelnam aan een manifestatie tegen de militairen en hun harde aanpak van een Tamil meisje. Daarop zouden de militairen u zijn komen zoeken bij u thuis. U was op die momenten niet thuis, maar u werd gewaarschuwd door de bureu. Daarop verliet uw familie Jaffna en u verhuisde in juli 2006, net vóór de sluiting van de A9, naar de Vanni. U woonde tot oktober 2007 in Paranthan, waar uw

vader een huis in bezit had, evenals landbouwgrond. U werd toen door het LTTE gedwongen om een training te volgen. Voor twee maanden volgde u een training. U mocht het trainingskamp uiteindelijk verlaten omdat uw moeder daarvoor smeekte en huilde bij de LTTE. Nadien zou u nog verschillende keren zijn ingezet bij de "wachtpostcontrole". In die periode zou uw vader via een vriend in Colombo, Mahalingham, reeds uw vertrek uit Sri Lanka hebben voorbereid. Echter, wegens de oorlog, verhuisde u met uw familie naar Vishwamadu, nog voor u Sri Lanka kon verlaten. U verbleef daar in Vishwamadu tot juli 2008. Door de oprukkende oorlog diende u vanaf dan dikwijls te verhuizen tot u uiteindelijk in Mattalam terecht kwam. U gaf zich over aan de militairen en u werd met uw familie per bus overgebracht naar "Valayam 2". Daar zou Mahalingham uw familie zijn komen opzoeken, met het doel u vrij te krijgen en u weg te sturen uit Sri Lanka. Echter mislukte dit. Bij de overbrenging van de ontheemden uit "Valayam 2" naar andere kampen, verloor u uw ouders en zussen uit het oog. U kwam alleen aan in het "Ananthakumaraswamy kamp". U werd er vier dagen opgesloten waarna u naar een voor u onbekend kamp werd gebracht. Mahalingham kwam te weten waar u zich bevond en heeft er voor gezorgd dat u in november 2009 dat kamp kon verlaten, waarschijnlijk na omkoping van de "CID" (Criminal Investigation Department). U reisde met een medewerker van Mahalingham naar Colombo van waaruit u Sri Lanka verliet op 26 november 2009. U reisde via India naar Rusland per vliegtuig, met voor u onbekende reisdocumenten. Dan reisde u met de auto, via voor u onbekende landen, van Rusland naar België waar u op 9 december 2009 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een legerkaart voor, uitgegeven in 2000, en een geboorteakte, uitgegeven in maart 2009. Beide documenten bracht u zelf mee vanuit Sri Lanka.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat uw verklaringen niet coherent, vaag en onsamenhangend zijn waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Vooreerst legde u twee documenten neer die uw identiteit staven, maar waarvan het voorleggen ervan weinig verenigbaar is met uw beweerde asielaanvraag. Wat betreft de legerkaart, verklaarde u dat u die legerkaart (daterende van het jaar 2000) zelf meebracht naar België. Enerzijds is het niet geloofwaardig dat u deze legerkaart, hetgeen toch een identiteitsdocument is, gedurende uw gehele tijd van beweerde gevangenschap, zijnde ongeveer een half jaar, bij zich kon houden (zie gehoorverslag CGVS p.9 en 10). Des te meer daar uit uw verklaringen zou moeten blijken dat u in een soort van martelkamp gevangen zat, waar de militairen jonge mannen gevangen hielden en ondervroegen wegens verdenking van betrokkenheid bij de LTTE (zie gehoorverslag CGVS p.11). Anderzijds is het niet geloofwaardig dat u dit document op zak had tijdens uw gehele reis vanuit Sri Lanka, via India naar Rusland en zo naar België. Vooral omdat u verklaarde door de Sri Lankaanse overheid op actieve wijze te worden gezocht nadat u uit een militair gevangenenkamp ontsnapte. U gaf aan dat de militairen nog steeds naar uw huis in Jaffna komen. Daarom is het niet geloofwaardig dat u Sri Lanka verliet met uw eigen documenten op zak. Bovendien is het des te meer ongeloofwaardig dat u uw eigen documenten op zak had terwijl u met een ander dan uw echt document reisde (zie gehoorverslag CGVS p.10). U wist niet op welke naam deze documenten stonden. U wist zelfs niet of het effectief Sri Lankaanse documenten betrof. Dit op zich is al niet geloofwaardig, laat staan dat u die reis startte en volbracht met eigen documenten op zak, die naar alle waarschijnlijkheid, volgens uw verklaringen, niet in overeenstemming waren uw reisdocumenten. Wat betreft de geboorteakte geldt uiteraard dezelfde opmerking als diegene die hierboven is gemaakt voor de legerkaart, zijnde dat het ongeloofwaardig is dat men Sri Lanka uitreisde met een eigen document op zak wanneer men effectief door de autoriteiten zou worden gezocht op actieve wijze. Bovendien dateert de geboorteakte van maart 2009 toen u samen met uw familie op de vlucht zou zijn geweest. Het is aldus onduidelijk waarom deze geboorteakte op dat ogenblik in Colombo is uitgegeven.

Daarnaast kunt u zelfs niet bij benadering zeggen waar het kamp waar u werd opgesloten door de militairen zich bevond (zie gehoorverslag CGVS p.11). Ondanks dat u vanuit het "Ananthakumaraswamy kamp" per jeep werd overgebracht naar dat kamp en ondanks dat u vanuit dat kamp nadien naar Colombo reisde, kon u niet zeggen waar dat kamp ongeveer was, hetgeen weinig geloofwaardig overkomt, des te meer daar u anderhalf jaar lang in dat kamp opgesloten zou zijn geweest. Verder is het, gezien de verschillende controleposten die door de Sri Lankaanse overheid overal werden opgezet, ook weinig aannemelijk dat u, na te zijn ontsnapt, vanuit dat kamp naar Colombo reisde met uw eigen legerkaart bij zich (zie gehoorverslag CGVS p.12). U kon ook niet vertellen hoeveel geld er voor uw vrijlating moest worden betaald (zie gehoorverslag CGVS p.13). Wat er ook van zij, het is weinig geloofwaardig dat de persoon Mahalingham u over heel Sri Lanka heeft opgespoord en u in een soort militair martelkamp zou hebben gevonden op basis van uw geboorteakte. Het is niet geloofwaardig dat hij u heeft gezocht én dat hij uw ontsnapping regelde uit een militair kamp, enkel omdat hij vroeger uw familie beloofde u naar het buitenland te brengen.

Verder is het bevreemdend dat u verklaarde dat u sinds uw scheiding van uw familie geen enkel nieuws meer van hen had. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u ook geen enkele noemenswaardige poging deed met hen weer in contact te komen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen van hen te zijn gescheiden ondermijnt. Zo contacteerde u niet het Rode Kruis, dat er nochtans om bekend staat om mensen op te sporen, o.a. ook in Sri Lanka (zie gehoorverslag CGVS p.8). U schreef geen brieven naar de u bekende adressen, u schreef geen familie aan, noch de school of gemeente van waar u oorspronkelijk kwam in Jaffna. U hebt zelfs Mahalingham niet gecontacteerd teneinde iets over uw ouders te weten te komen. U gaf ook aan dat uw broer reeds in het jaar 2000 werd meegenomen op verdenking van banden met de LLTE. Daarvan legde u echter geen enkel document neer, noch blijkt dat u toen enige klacht indiende bij een mensenrechtenorganisatie tegen die verdwijning.

Ten slotte legde u ongeloofwaardige verklaringen af betreffende uw reis van Sri Lanka naar Europa (zie gehoorverslag CGVS p.5 en 10). Zo wist u niet met welk paspoort u Sri Lanka verliet. Zo wist u niet onder welke naam u reisde. Zo wist u niet met welk visum u reisde. Zo zou u uw eigen reisdocument niet zelf hebben getoond aan de controles die gebeurden. Zo wist u helemaal niet hoe u vanuit Rusland naar België reisde. Gezien de huidige strenge en individuele controles die gebeuren op de internationale luchthavens, zijn uw verklaringen dan ook niet geloofwaardig. Hoe dan ook, u legde geen enkel document of ander begin van bewijs voor dat uw reis kan staven. Het is aldus voor het CGVS niet duidelijk wanneer precies en in welke omstandigheden u Sri Lanka verliet.

Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De twee door u neergelegde documenten kunnen uw identiteit bevestigen, maar zoals hierboven reeds aangegeven, spreken ze uw verklaringen tegen. Andere documenten die uw verblijf in de Vanni na 2006 of uw verblijf in een kamp kunnen staven, legde u niet voor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchteling van 31 januari 1967 en van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker legt niet uit hoe de artikelen 48, 49, en 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan duidelijkheid onontvankelijk.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker stelt dat er in casu niet wordt getwijfeld aan zijn nationaliteit, evenals aan het feit dat hij banden heeft met LTTE.

Verweerder antwoordt : « *Verweerder voegt er nog aan toe dat het hebben van de Sri Lankaanse nationaliteit of banden hebben met de LTTE niet volstaat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Bovendien kan uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat de bewering van verzoeker dat hij betrokken zou zijn bij de LTTE in twijfel wordt getrokken, minstens dat hij moeilijkheden zou hebben ondervonden hierdoor, aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de bewering van verzoeker als zou hij anderhalf jaar in een martelkamp zijn opgesloten omwille van zijn betrokkenheid bij de LTTE.* »

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt dan ook vast dat de commissaris-generaal niet louter aanvaardt dat verzoeker banden heeft met het LTTE en de kern van zijn asielaanvraag niet geloofwaardig acht.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij zijn legerkaart en geboorteakte niet zelf meebracht naar België, maar dat deze hem later zijn opgestuurd. Verzoeker kon immers geen documenten meenemen tijdens zijn vlucht naar België. Verzoeker meent dat de overweging van de commissaris-generaal waarbij gesteld werd dat het ongeloofwaardig is dat hij zijn documenten zelf meebracht naar België ongedaan wordt gemaakt. Volgens verzoeker heeft een en ander te maken met een malversatie met de tolk die aanwezig was bij het Commissariaat-generaal.

Verweerder antwoordt “*dat uit het administratieve dossier duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat hij zijn legerkaart altijd bij zich hield en dit document zelf meebracht naar België (gehoorverslag CGVS, p. 9). Voor wat betreft zijn geboorteakte moet worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat deze zich samen met zijn legerkaart (soort identiteitskaart) in zijn portefeuille bevond tijdens zijn reis (gehoorverslag CGVS, p. 10). De bewering van verzoeker in zijn verzoekschrift dat deze documenten later zouden zijn opgestuurd, stemt dan ook geenszins overeen met zijn eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal. De verklaringen van verzoeker zijn dan ook geenszins ongedaan gemaakt door de wijziging van verklaring. Het is niet ernstig zijn verklaringen te wijzigen na de confrontatie met een negatieve beslissing waarin een opmerking wordt gemaakt over dit element.*

Voor wat betreft de bewering van verzoeker dat een en ander te maken zou hebben met een malversatie met de tolk, merkt verweerder op dat tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het verhoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf (RvV, nr. 30 964 van

september 2009). *Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat er een malversatie zou hebben bestaan met de tolk. Verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen.*"

De Raad stelt vast dat de argumenten van verzoeker geen steun vinden in het administratief dossier en dat hij zijn stelling dat er bij het gehoor op het CGVS een malversatie was met de tolk niet aannemelijk maakt. De Raad maakt zich derhalve het motief uit de bestreden beslissing eigen.

Verzoeker stelt dat hij akkoord is met de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker na de scheiding van zijn familie geen nieuws meer van hen had. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk pogingen heeft ondernomen om opnieuw in contact te komen met zijn familie. Verzoeker heeft via het Rode Kruis een opsporingsverzoek ingediend om zijn familie op te sporen en legt hiervan een bewijs voor.

Verweerder antwoordt: *"Verweerder stelt vooreerst dat verzoeker weliswaar beweert dat hij een poging deed om opnieuw in contact te komen met zijn familie en er ook een formulier van neerlegt. Er moet echter worden vastgesteld dat het opsporingsverzoek via het Rode Kruis waarvan sprake in het verzoekschrift pas dateert van 8 maart 2011, dus na het ontvangen van de weigeringsbeslissing. Ondanks het feit dat verzoeker sinds 2009 (volgens het opsporingsverzoek) zijn familieleden uit het oog zou zijn verloren, ondernam verzoeker pas nadat hij met zijn eigen nalatigheid werd geconfronteerd in de bestreden beslissing één enkele poging om zijn familie terug te vinden via het Rode Kruis. Verweerder meent dan ook dat terecht in de bestreden beslissing vraagtekens zijn geplaatst bij de houding van verzoeker. Zo deed verzoeker geen enkele noemenswaardige poging om met zijn familie in contact te komen. Zo blijkt niet dat verzoeker vóór 8 maart 2011 het Rode Kruis contacteerde. Verzoeker schreef geen brieven naar de hem bekende adressen, hij schreef geen familie aan; noch de school of de gemeente vanwaar hij oorspronkelijk kwam in Jaffna. Verzoeker contacteerde zelfs Mahalingham niet, teneinde iets over zijn ouders te weten te komen."*

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor 8 maart 2011 enige poging deed om in contact te komen met zijn familie. De Raad maakt zich derhalve het motief uit de bestreden beslissing eigen. Het ter zitting neergelegde stuk van het Rode Kruis van 28 maart 2011 waarin gesteld wordt dat zijn familieleden niet teruggevonden werden, weerlegt dit motief evenmin.

Verzoeker stelt dat er niet aan zijn identiteit wordt getwijfeld, dat er enkel werd gesteld dat hij geen andere documenten kon neerleggen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing geen daadwerkelijk onderzoek behelst naar zijn vluchtverhaal.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding (RVS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 januari 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld en geen daadwerkelijk onderzoek verricht heeft.

Verzoeker verwijst naar de situatie voor de LTTE in Sri Lanka. Zo verschenen in de media recent nog berichten omtrent de strijd tegen TAMIL-aanhangers. Verzoeker meent dat bij de beoordeling van de asielaanvraag, de overheid rekening kan houden met de bestaande situatie in het land van herkomst. Verzoeker legt in bijlage twee internetuittreksels waaruit blijkt dat de leider van de Tamilrebellens doodgeschoten werd en Tamiltijgers geëxecuteerd worden door Sri Lankaanse soldaten. De verwerende partij legt in bijlage van haar nota de "UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM SRI LANKA" van 5 juli 2010 neer.

De vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet belet niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste

proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd. Dit is in casu het geval. De bovenvermelde stukken worden om die reden in het beraad betrokken.

Verweerder antwoordt: *“dat een verwijzing naar de algemene situatie voor Tamils en LTTE in Sri Lanka niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.”*

De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker stelt dat hij was opgesloten in een militair kamp, waaraan niet zou worden getwijfeld door het CGVS, zodat verzoeker meent dat hij vervolgd werd door de Sri Lankaanse militairen. Verzoeker vreest bij terugkeer te worden geëxecuteerd.

Verweerder antwoordt: *“ dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, er wel degelijk ernstige twijfels in de bestreden beslissing zijn opgeworpen met betrekking tot verzoekers opsluiting in een militair kamp. Zo is er in de bestreden beslissing getwijfeld aan de bewering van verzoeker dat hij tijdens zijn beweerde opsluiting de hele tijd zijn legerkaart bij zich zou hebben kunnen houden. Voorts is in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker niet bij benadering kon zeggen waar het kamp waar hij zou zijn opgesloten zich bevond. Dat is weinig geloofwaardig daar verzoeker volgens zijn verklaringen anderhalf jaar lang in dat kamp zou zijn opgesloten. Bijgevolg is er wel degelijk getwijfeld aan de bewering van verzoeker dat hij in een kamp zou zijn opgesloten in Sri Lanka.”*

De stelling van verzoeker dat het CGVS niet betwijfelt dat hij opgesloten werd in een militair kamp vindt geen steun in het administratief dossier. De Raad maakt zich het desbetreffende onderdeel uit de bestreden beslissing eigen.

Wat de algemene situatie in Sri Lanka betreft blijkt uit de *“UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM SRI LANKA”* van 5 juli 2010 dat gelet op het einde van de burgeroorlog en de sterk verbeterde algemene situatie in Sri Lanka, niet alle Tamils uit het Noorden nog nood hebben aan internationale bescherming, maar enkel Tamils met een bepaald profiel, onder meer personen die verdacht worden banden te onderhouden met het LTTE, en dat derhalve elk dossier op zijn individuele verdiensten dient te worden onderzocht. De door verzoeker neergelegde internetartikelen weerleggen dit niet.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat de notie “reëel risico” voorkomt in de Rechtspraak van het Europees Hof inzake de mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Het UNHCR oordeelde dat het begrip “individuele bedreiging” in artikel 15 C van richtlijn 2004/83 niet mag leiden tot het opleggen van een zwaardere bewijslast, aangezien willekeurige en onvoorspelbare risico's juiste kenmerk zijn van algemeen geweld. De commissaris-generaal bevestigde in een gesprek bovendien dat de asielzoeker niet hoeft aan te tonen dat hij een persoonlijk risico loopt, hij moet wel het bestaan van een reëel risico voldoende concreet maken (in dezelfde zin Minister Dewael in antwoord op een parlementaire vraag). Het opzet van artikel 48/4 §2 c) is aldus verzoeker dat slachtoffers van willekeurig geweld internationale bescherming krijgen, ongeacht of ze persoonlijk gevisieerd worden. Verzoeker stelt in concreto dat het reëel risico kan afgeleid worden uit het feit dat er in het thuisland reeds vele slachtoffers vielen door middel van geweld tegen een bepaalde groep, waaronder de Tamilgroep.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker stelt dat met betrekking tot artikel 48/4 §2 c het reëel risico kan afgeleid worden uit het feit dat er in het thuisland reeds vele slachtoffers vielen door middel van geweld tegen een bepaalde groep, waaronder de Tamilgroep.

Wat de algemene situatie in Sri Lanka betreft blijkt uit de “*UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM SRI LANKA*” van 5 juli 2010 dat gelet op het einde van de burgeroorlog en de sterk verbeterde algemene situatie in Sri Lanka, niet alle Tamils uit het Noorden nog nood hebben aan internationale bescherming. Derhalve is er in Sri Lanka op dit ogenblik geen situatie in de zin van 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet. Het feit dat er reeds veel slachtoffers vielen is daar evenmin een bewijs van.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS